

Arrest

nr. 201 402 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat R. DANEELS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Tadzjiek en een soennitische moslim te zijn.

U werd geboren op X 1354 (X 1976) in Kabul en bracht uw hele leven op verschillende plaatsen in deze stad door. U werkte gedurende een aantal jaar bij verschillende Afghaanse bedrijven die overheidsopdrachten uitvoeren. Hierna werd u tot uw vertrek uit Afghanistan voetbaltrainer bij het Ministerie van Onderwijs.

Deze activiteiten combineerde u vanaf 27 september 2014 tot 24 november 2015 met een job bij het Amerikaanse logistieke bedrijf MEBS Global Reach. U werkte bij dit bedrijf als inkoper, maar was de facto manusje-van-alles.

Op een dag vond u in uw tuin een dreigbrief gewikkeld in een krant. U zag de stempel van het Islamitische Emiraat en slaagde er niet in de brief te lezen. Vervolgens ging u een volledige dag werken. Aangezien het erg druk was op uw werk, vergat u de brief volledig. 's Avonds toen u thuiskwam las u deze met uw vrouw. De brief stelde dat u werkte met buitenlanders en dat u dit niet mocht doen. U en uw vrouw namen deze brief niet serieus.

Ongeveer een maand later vond u opnieuw een dreigbrief in de tuin. Toen zag u in dat het wel serieus was en deed u aangifte bij de politie. De politie kwam een onderzoek verrichten en raadde u aan gewoon verder te doen met uw normale leven.

Na het ontvangen van deze tweede brief werd u ook vele malen dag en nacht telefonisch gecontacteerd door een man. U vertelde hem dat u wou stoppen met uw werk. Hij zei u echter dat u niet mocht stoppen met uw werk, maar moest samenwerken. Indien u dit zou weigeren, zou u gedood worden.

Toen u echter een derde brief vond, was u erg bezorgd en besloot u uw huis te verlaten. Uw volledige gezin trok naar het huis van uw broer. U deed ook opnieuw aangifte aan de politie. De politie meldde u echter dat ze uw veiligheid niet kon garanderen. U besloot twee dagen later Afghanistan te verlaten in qaws 1394 (november – december 2015). Op 29 december 2015 kwam u aan op het Belgische grondgebied. Vervolgens diende u op 14 januari 2016 een asielaanvraag in.

In hamal 1394 (maart – april 2014) werd een handgemaakt explosief in uw huis geplaatst. U werd hiervan door uw broer M. N. op de hoogte gebracht. Hij deed hiervan een aangifte bij de politie.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw originele taskara, kopieën van de taskara's van uw gezinsleden, uw originele huwelijksakte, uw originele landeigendomsaktes, drie kopieën van dreigbrieven van de taliban, een originele klachtenbrief, een foto uit het dossier bij de politie, drie originele certificaten van GWCTC, AVT en Samah Arian Consulstancy Services Co., 6 originele certificaten m.b.t. uw carrière als voetbaltrainer, een origineel certificaat van het ministerie van onderwijs, drie originele passen m.b.t. voetbal, uw originele identiteitskaart van het Ministerie van Onderwijs, uw originele bankkaart, een origineel verzendingdocument, een mail van uw manager bij MEBS, uw originele badge van MEBS, een originele enveloppe en drie visitekaartjes van MEBS, uw arbeidsovereenkomst bij MEBS en drie foto's van bij uw werkgever MEBS voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest gedwongen rekrutering door de taliban en door hen vermoord te zullen worden. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter tegenstrijdig aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt. Daarnaast bevatten de door u aangehaalde vervolgingsfeiten een groot aantal onwaarschijnlijkheden.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie over rekrutering door de taliban waarover het CGVS beschikt. Het EASO rapport hieromtrent, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, stelt dat de taliban in 2012 geconfronteerd werden met een tekort aan strijders. Momenteel staan de taliban echter minder onder druk. In gebieden waarin de taliban sterk staan, hebben ze voldoende vrijwilligers. In andere gebieden kan de nood aan extra manschappen misschien groter zijn, maar zelfs dan is het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Bovendien kon u niet aannemelijk maken dat u wel gedwongen zou gerekruteerd worden door de taliban. De waarschijnlijkheid hiervan wordt immers door de hieronder besproken merkwaardigheden ernstig ondermijnd.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat uw reactie op de eerste dreigbrief die u ontving minstens merkwaardig kan worden genoemd. U verklaarde aanvankelijk dat u toen u de brief eerst zag, u dermate geschokt was dat u de woorden op het blad niet kon lezen. U kon de brief slechts scannen, maar identificeerde wel de stempel van de taliban (CGVS p. 27 en 30). U verklaarde vervolgens dat u wel een hele dag ging werken en er zelfs in slaagde de brief eenvoudigweg te vergeten (CGVS p. 30). Tijdens het gehoor werd u naar meer uitleg over deze vreemde reactie gevraagd. U probeerde deze te vergoelijken door te stellen dat, aangezien u de brief niet gelezen had, u niet wist dat dit een dreigbrief was (CGVS p. 30). Uw verklaringen over hoe u op deze brief reageerde zijn niet onderling consistent. Enerzijds poneerde u dat u dermate geschokt was dat uw kennis van het Pashtu u ontglipt zou zijn. Anderzijds zou u niet geweten hebben dat dit een dreigbrief was, hetgeen dan niet verklaart waarom u niet in staat zou geweest zijn om de brief door te nemen in plaats van te scannen.

Daarnaast is uw reactie, of liever het gebrek daaraan, gezien de Afghaanse context merkwaardig. Nachtbrieven zijn een wijdverspreid intimidatiemiddel en dateren terug tot de tijd van de mujahedin.

Het is opmerkelijk dat u als hoogopgeleide Afghaan een brief met de stempel van de taliban niet zou associëren met het fenomeen van de nachtbrieven. Daarenboven moet worden aangestipt dat u verklaarde dat u reeds geruchten had opgevangen van mensen die dergelijke brieven hadden ontvangen en gedood waren en bijgevolg ook op de hoogte zou zijn van het fenomeen van de nachtbrieven en de gevolgen waartoe deze konden leiden. Ook kon u hiervan een concreet voorbeeld geven, namelijk een jongen van uw kantoor was reeds voor u de brief ontvangen had, vermoord door de taliban (CGVS p. 31).

U verklaarde dan wel nooit een dergelijke brief te hebben gezien in uw leven (CGVS p. 31). Dit zou u echter toch moeten aangespoord hebben de brief die u gevonden had onmiddellijk aan een grondiger onderzoek te onderwerpen, om u ervan te vergewissen dat dit geen nachtbrief betrof, gezien de ernstige gevolgen die deze brief met zich mee kon brengen.

Nog bevreemdender is het feit dat u er zelfs in slaagde de brief gedurende een volledige werkdag te vergeten. Als verklaring hiervoor geeft u aan dat het erg druk was op uw werk (CGVS p. 30). Dit kan echter niet redelijkerwijze aanvaard worden als een afdoende uitleg voor het 'vergeten' van een brief afkomstig van de taliban.

Nadat uw werkdag erop zat en u terug in de auto stapte, zou u de brief op het dashboard gezien hebben en er opnieuw aan herinnerd geweest zijn. Maar ook toen zette bovenvermelde kennis u niet aan de brief prompt te lezen, maar besloot u eerst naar huis te gaan. Toen u dan uiteindelijk 's avonds de brief las, namen u en uw vrouw de inhoud niet serieus. Uw vrouw opperde zelfs dat dit een grap kon zijn (CGVS p. 30). Gezien de algemene Afghaanse context en de door u aangehaalde incidenten, is het opmerkelijk dat u een dreigbrief van de taliban als een frats zou beschouwen. U had immers alle redenen om deze brief serieus te nemen.

Ten derde is de evolutie in de eisen die de taliban ten aanzien van u uiten merkwaardig. Aanvankelijk eisten de taliban dat u zou ophouden met uw werk. Dit werd ook zo genoteerd in de eerste dreigbrief die u ontving. In de tweede dreigbrief wordt zelfs gesteld dat u zou gestraft worden omdat u weigerde te stoppen met uw werk. Na de tweede dreigbrief begon u echter ook telefonische bedreigingen te ontvangen. In respons hierop verklaarde u dat u gestopt was met uw werk. Hoewel u wou ingaan op de wensen van de taliban, werd dit u plots niet toegelaten. U mocht hun oorspronkelijke wensen klaarblijkelijk niet vervullen maar moest met de taliban samenwerken. Vreemd genoeg is deze opvallende koerswijziging niet gestaafd in de door u voorgelegde derde dreigbrief. In deze wordt slechts gesteld dat u werkt met de Amerikaanse soldaten en dat u ter dood veroordeeld bent.

Ook de door u aangehaalde tijdslijn met betrekking tot het ontvangen van deze brieven is niet sluitend. De tweede brief zou u een maand na de eerste brief ontvangen hebben (CGVS p. 21). De eerste brief werd echter geschreven op 1/9/1436 (26 juni 2015), de tweede op 15/11/1436 (30 augustus 2015). De periode tussen beide brieven bedraagt dus ruim twee maanden of is dubbel zo lang als de periode die u zelf aangeeft. Daarnaast merkt het CGVS op dat een dreigbrief in een krant verstoppen een merkwaardig arbitraire en inefficiënte wijze lijkt om er zeker van te zijn dat iemand een bedreiging ontvangt.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw echtgenote en kinderen momenteel alleen in de stad Kabul wonen. Zij zouden een huis huren en van woonplaats veranderen wanneer zij menen dat ze in de gaten worden gehouden (CGVS p. 9-10). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert bevindt zich in het administratief dossier) blijkt echter dat een vrouw in Afghanistan in principe niet alleen woont. Dit is in de Afghaanse maatschappij onaanvaardbaar en tast de eer van deze vrouw en bij uitbreiding haar familie, aan. Gezien het feit dat uw broer en vader ook in Kabul wonen, lenen zij zich tot mahram. Het is dus erg merkwaardig dat uw echtgenote zichzelf in deze positie zou plaatsen.

Bovenvermelde bedenkingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De door u voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw taskara, de taskara's van uw gezinsleden, uw huwelijksakte, landeigendomsakte, het verzendingsdocument, uw bankkaart en voetbalpassen uit uw jeugd zijn slechts een indicatie van uw identiteit en staven de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet. De certificaten van uw vroegere werkgevers, de documenten van uw werkgever MEBS en de documenten m.b.t. uw voetbalcarrière zijn slechts een indicatie van uw beroepsactiviteiten die door het CGVS niet betwist worden. De dreigbrieven werden supra besproken. Wat de klachtenbrief en de foto uit het dossier van de politie betreft, moet worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In dit verband wijst het CGVS bovendien op grote mate van corruptie waarmee documenten uit Afghanistan behept zijn. Uit de COI Focus Afghanistan – Corruptie en valse documenten (bijgevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat zowat alle mogelijke documenten kunnen en worden nagemaakt.

Ook alle mogelijke documenten worden frauduleus aangemaakt. Dit geldt voor zowel documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt zodat u ter zake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, 52) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 52, 48/4 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, punt 3 van de Kwalificatierichtlijn, van de motiveringsplicht zoals bedoeld in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat de middelen vanuit dit oogpunt zullen worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift volgend stuk: een e-mail van M. K. (MEBS Global) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2016.

Per drager brengt verzoeker op 13 november 2017 een aanvullende nota bij met volgende nieuwe stavingstukken: een klacht van verzoekers broer over de moord op S. A., een klacht met getuigenis van de vrouw van het slachtoffer S.A., een verzoekschrift van verzoekers broer en een bevestiging door de politie.

Op 14 november 2017 laat verwerende partij aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: COI Focus "*Afghanistan: Security Situation in Kabul City*" van 6 juni 2017..

Ter terechtzitting legt verzoeker de originele exemplaren van de klacht van verzoekers broer over de moord op S. A., de klacht met getuigenis van de vrouw van het slachtoffer S.A., het verzoekschrift van verzoekers broer en de bevestiging door de politie neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omwille van zijn job bij het Amerikaanse bedrijf MEBS Global Reach.

De tewerkstelling van verzoeker bij dit bedrijf, overigens ondersteund door tal van documenten, wordt niet in twijfel getrokken. De Raad kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel niet bijtreden waar deze besluit dat de bedreigingen die verzoeker zou hebben gekregen van de taliban niet geloofwaardig zijn.

Met betrekking tot de gedwongen rekrutering door de taliban in het algemeen verwijst de bestreden beslissing naar een EASO-rapport toegevoegd aan het administratief dossier. *In casu* gaat het echter om bedreigingen naar aanleiding van de tewerkstelling bij het bedrijf. Verzoeker heeft immers nooit verklaard dat hij bevreesd was voor een gedwongen rekrutering, wel dat hij in eerste instantie zijn job diende op te geven bij het Amerikaanse bedrijf omdat - zoals uit de dreigbrieven blijkt - hij samenwerkte met "*de vijanden van Afghanistan en de islam*". Vervolgens werd verzoeker gevraagd zijn job toch aan te houden onder het beding dat hij met de taliban moest samenwerken zodat niet kan worden gesteld dat het hier om gedwongen rekrutering *sensu stricto* zou gaan. Terecht stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het in deze in hoofdzaak om de perceptie van de activiteiten van verzoeker door de taliban gaat. Als werknemer van een Amerikaanse onderneming die buitenlanders en militairen telt wordt verzoeker immers beschouwd als iemand die samenwerkt met het leger en de internationale gemeenschap. Uit verzoekers profiel blijkt bovendien dat hij hoogopgeleid is; hij heeft enkele jaren geneeskunde gestudeerd aan de universiteit waar hij noodgedwongen mee gestopt is nadat de taliban aan de macht waren gekomen. Verzoeker heeft verschillende jobs gedaan alvorens hij bij Mebs Global Reach is beginnen te werken; zo was hij onder meer ook voetbaltrainer bij het ministerie van onderwijs, een functie die hij bekleedde tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat verzoeker verklaarde dat hij in hoofde van zijn functie bij MEBS Global Reach meermaals in contact kwam met buitenlanders en in die hoedanigheid onder meer door een Amerikaanse generaal werd aangezocht om te komen tolken op de militaire basis.

Bijgevolg kan in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn werkzaamheden bij MEBS in de negatieve aandacht van de taliban is gekomen. Hij zou immers, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, *“een nuttige schakel kunnen zijn in het beramen van een terroristische aanval”*.

De bestreden beslissing stelt voorts dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de taliban in 2012 geconfronteerd werden met een tekort aan strijders en besluit hieruit dat de taliban momenteel minder onder druk staan waardoor ze in gebieden waar ze sterk staan minder vrijwilligers nodig hebben en het gebruik van geweld of het onder druk zetten in andere gebieden uitzonderlijk is.

Echter blijkt uit de door de bestreden beslissing geciteerde informatie dat de zogenaamde *“night letters”* uitgaande van de taliban ook na 2012 voorkwamen. Zo wordt in het rapport verwezen naar de brieven die de taliban in april 2015 massaal verspreidden in Maidan Wardak en waarin de bevolking gevraagd werd iedere samenwerking met de regering stop te zetten en hun rangen te vervoegen (EASO Country of Origin Report, *“Afghanistan Recruitment by armed groups”*, september 2016, p.17).

Verzoeker legt bovendien nog tal van documenten neer waarvan de bewijswaarde wordt afgewezen in hoofdzak op grond van het motief dat documenten een louter ondersteunende werking hebben in het geval van geloofwaardige verklaringen.

In deze kan echter niet zonder meer gesteld worden dat documenten geen bewijswaarde hebben omdat een document *“niet [vermag] de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen”*, dit geldt in het bijzonder voor de e-mail uitgaande van Mustaf Kohistani, *“Deputy Administration Manager”* van MEBS-Global Reach rechtstreeks gericht aan het CGRA-CGVS Midden Oosten-Azië (administratief dossier, stuk 13, document 20). Het document bevestigt immers niet enkel dat verzoeker werkzaam was in het bedrijf maar herhaalt dat verzoeker hen op de hoogte had gebracht van de problemen met de taliban. Niet kan worden ingezien waarom dit document geen bewijswaarde zou hebben, temeer nu dit document rechtstreeks aan het Commissariaat-generaal werd gericht en er niet wordt getwijfeld aan verzoekers tewerkstelling aldaar. Indien er twijfels waren over de inhoud van de e-mail had minstens kunnen verwacht worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de samenwerkingsplicht contact zou hebben opgenomen met voornoemde teneinde hierover toelichting te bekomen.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekers reactie of het gebrek aan reactie op de eerste dreigbrief binnen de Afghaanse context *“merkwaardig”* kan worden genoemd kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet meteen de ernst van de situatie doorhad aangezien hij tot op het moment van deze brief nog nooit eerder slachtoffer was geweest van dergelijke intimidatietechnieken. Voorts kan niet worden ingezien waarom de evolutie in de eisen van de taliban ten aanzien van verzoeker, bovendien niet gestaafd door een derde dreigbrief, zou wijzen op de ongeloofwaardigheid van het relaas. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij na de tweede dreigbrief gestopt was met werken maar dat hem vervolgens telefonisch werd opgedragen toch te blijven verder werken. Verzoeker heeft nooit verklaard dat deze koerswijzing (met betrekking tot de eisen van de taliban) hem schriftelijk in een dreigbrief werd meegedeeld.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker bracht ook tal van documenten bij ter ondersteuning van zijn relaas. Gelet op het geheel van voorgaande elementen komt het gepast voor verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoekers profiel gerelateerd aan de binnenlandse Afghaanse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève aanwezig is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER